

Нехай гнеться лоза,
Куди вітер пігне, —
Не печалить вона
Ні тебе, ні мене.

Може, й тяжко її,
Може, й спина болить,
Але буря її
З корінця не звалить;

На болоті росте,
І слабая сама —
Вона гнеться собі,
Бо в ній сили нема;

Вона гнеться собі
І так вік прожиге
І без слави, в багні,
Як трава, зогниє.

Як трава осока
Зогниє у багні,
І хіба лиш комар
Заспіває по ній.

Нехай гнеться лоза,
А ти, дубе, кріпись,
Ти рости та рости,
Не хились, не кривись;

Ти глибоко углиб
Твердий корінь пусти,

Гілля вгору розкинь,
Ти рости та рости!

І до пекла дістань,
І у пекло заглянь,
І до хмари дістань,
І на небо поглянь.

І весь світ обдивись,
І усе розпізнай;
І що доброго є,
Ти у себе впивай.

І у силі, в добрі,
Як скала, затвердій
І, як сторож-силач,
Над землею ти стій;

І пташки світові
Защебечуть тобі,
І співак одпічне,
Заспіває тобі.

А як буря лиха
Тебе з місця зіб'є
Або хмара-гора
Тебе громом уб'є —

Світ почує ту смерть,
І повітря здрижить,
І ліси загудуть,
І земля задвижить;

І пташки пролетять,
Спогадають тебе,
І співак перейде,
Не забуде тебе!